

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
1. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
hérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉS:
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirdete-
seknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérletdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

88. szám.

Brassó, Kedd, augusztus 3-án.

II. évfolyam 1886.

A vörös rém.

Két év óta fenyegeti Európát egy rém: borzasztóbb a legborzasztóbbnál. Tűz, víz mind csekélység ahhoz a pusztításhoz képest, melyet amaz véghez visz.

Franciaország partjain mutatkozott legelőbb; Toulon, Marseille. maga Páris is számtalan áldozatot szolgáltatott ezen rémnek. Azután megszűnt dűlni Franciaországban s át lépve a Pyrennaiket, Spanyolországban ütötte fel tanyáját.

Majd ismét Itália meleg égöve alatt nyert bőséges talajt, — mignem közeledett hozzánk. Trieszt volt első állomása Ausztria-Magyarország területén. S mintha a szélsőségeket kedvelné, egy másik pillanatban már Magyarország területén, Fiumében találjuk, a hol még mindig szedi áldozatait.

A kolera az, a maga borzasztó voltában. Iszonyu valami.

Komoly aggodalmunk van az iránt, hogy hazánk belseje sem lesz megkímélve ezen keletlen vendég által. Nagyon tartunk tőle, hogy ez is — mint minden más ragály — el látogat majd hozzánk.

A baj komoly voltára enged következtetni azon illetékes helyről vett hír, hogy Tisza belügyminiszter a koleraveszély miatt az idén hihetőleg nem megy Östendébe. A belügyminiszter, mint mindig, ez alkalommal is tudja, ismeri s teljesíti kötelességét. Mikor baj fenyegeti az országot, egy perczre sem akar félre állani helyéről. A felelősség minden súlyával itthon marad, szembenéz a vésznek, maga akarja elrendelni a szükséges intézkedéseket s személyesen gyakorolni a főfelügyeletet.

Az egész ország óvintézkedéseket léptet életbe. Megyénk közigazgatási bizottságának legutóbbi ülésén az elnöklő főispán szintén a legszigorubb intézkedésekre hívta fel a főorvos és alispán figyelmét. Kenyeres kir. ügyész, kérte az alsó-sétátér melletti hely kifogásolhatatlan tisztán tartását.

De vajjon megtörtént-e mindennek daczára mindaz, a mit óvintézkedésnek lehet nevezni? Sajnáljuk, hogy kereken ki kell mondanunk: nem. — Megtörtént a megye részéről, de nem a város részéről. Többet nem tudunk, mint egy hirdetményt, melyet a városi hatóság kibocsátott.

Ellenőrizte-e az illetékes városi közeg,

vajjon minden házban feltalálható-e a feltétlen megkívánt tisztaság? van-e mindenütt karbolsav, avagy egyéb fertőztelenítő szer?

Gondoskodott-e arról, hogy az olyan teretek, mint az alsó-sétátér melletti, végképen kitisztíttassanak s rendesen öntöztessenek; hogy az a terület kóros kigőzölgeseknek okozója ne lehessen?

Gondoskodott-e arról, hogy a Szentlélek-utcában a kanális ne folyjon el az árnyékszékek alatt s ne vigye azt a bűzt végig az egész városra?

Gondoskodott-e arról, hogy a főtérsi tisztességhely elég vizet nyerjen arra nézve, hogy körülötte a miazmák és baccillusok milliárdjai ne tenyészhessenek?

Mondjuk ki nyíltan: nem gondoskodott. Sőt épen ellenkezőleg, több helyen új tisztességhelyeket építenek s épen a vízvezeték facsövei mellé.

Vizünk különben is rossz, helyenként élvezhetetlen. Ha már most a facsövek az ily helyekkel fognak állandó érintkezésben állani, csak a legkönnyelműbb optimizmus mondhatná, hogy ott átszivárgás történni nem fog. — Cementírozhatják azon üregeket, az mind nem változtat a dolgon; legfeljebb csak annyit, hogy az átszivárgás későbbben fog beállani s gyengébb lesz.

Határta'an könnyelműség kell ahhoz, ily módon eshetőségeknek kitenni a vizet s közönségünket.

Ez ellen tiltakoznunk kell a közegészség érdekében. Tiltakoznunk kell annál is inkább, mert erre külön is fel vagyunk hiva s mert az ó-brassói közönség az ily vétkes könnyelműség ellen már is tiltakozott.

Jól tették. A városi hatóságnak nincs anynyi előrelátása, hát keressen jogot a lakosság ott, a hol lehet. Nem kell megengedni, hogy ezen tisztességhelyek még csak arra az oldalra is helyeztessenek, hol a vízvezeték facsövei fekvék. Tegyük a másik oldalra. Van helyünk elég. Ne engedjük meg, hogy veszélyeztessék az a kevés vizünk is, a mi még van.

Ugy látszik, a város nem gondol tovább az orránál s bona-fide, könnyelműen belemegy mindenbe. A városi főorvos urnak is kötelessége lett volna vetoját felemelni ily intézkedések ellen. Elvárjuk ezt tőle, mint a közegészségügy őretől.

Nem félünk a vésztől, csak óvakodni akarunk tőle. A hatóság első kötelessége, hogy óvja meg attól a lakosságot.

Vajjon megtette-e? . . .?? —

A magyar országgyűlés jövő ülősszaka. A »Pol. Corr.« budapesti jelentése szerint a magyar kormány azt reméli, hogy a kiegyezési törvényeken s a költségvetésen kívül a jövő ülősszakban el lesz intézhető még néhány másodrangú fontosságú ügy is; ezek közt a postai küldemények igazi tartalmának deklarációjára vonatkozó törvényjavaslat, melyre nézve az osztrák kormányval már megegyezés jött létre, továbbá a házalás és a vásárügy szabályozása.

A kolera. Grbnikból érkezett táviratok szerint az oda tartozó Podkilova helységben három, Jelenye és Szukuti falukban egy-egy ember betegedett meg kolerában, a kik közül három már meghalt. Ezzel konstátálva van, hogy a kolera immár Horvátország belsejébe is behurczoltatott. A ragály tovább terjedése érdekében megtették az intézkedések. A kormány megújította kérését a közös hadügyminiszter és honvédelmi miniszternél, hogy a hadgyakorlatok szüntetessenek be.

Fiumében az utolsó 24 órában 3 kolera betegedési és 1 haláleset fordult elő. Triesztben 5 ember betegedett és 1 halt meg kolerában. — Fiuménában, a mitterburgi kerületben (Jsztria) 7 ember betegedett és 2 halt meg kolerában.

A francia-német viszony. A berlini »National Zeitung« cikke, mely kijelenti, hogy a Boulanger hadsereg-reform-tervezetét, mint Németország elleni fenyegetést fogják föl, némileg kellemetlen meglepetést szült. A »Radikal« megjegyzi, hogy a szomszédok dühe a francziáknak nem esik rosszul, mert a köztársaság erejéről tanuskodik. Az »Évenemet«, azt írja, hogy Németországnak nincs joga Franciaország belügyeibe avatkozni. A hadügyminiszter a »Nat. Ztg.« cikkében kitűnő érvet találhat javaslata mellett.

Román lapszemle.

Nagy események szintere lett a Hunyadiak híres megyéjének székhelye, Déva. Talán megint jobb román szenteket fedeztek fel az ottani ref. templom falain! Nem. Ennél sokkal nagyobb, román lapok világára szóló nagy esemény. Azon időben, midőn itt Brassóban a katona kórház alapkövét letettük, Déván az új városház alapkövét tették le s mert az alapköve nem temették bele a románnyelvűt jó légmentesen: lön ezért felháborodás Traján unokái részéről. Tudva van, hogy Traján spanyol volt, tehát a háborodás az

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

A kigyó mint a király veje.

— Oláhországi cigány népmese. —

Volt egyszer egy öreg ember és egy öreg asszony, ezeknek kora ifjuságuktól késő vénségükig nem volt gyermekük; ezért a vén asszony szünet nélkül veszekedett a vén emberrel, hogy mitévők legyenek, mert ime megvénültek. A vén asszony így szólott: „Ki fogja gondunkat viselni, ha még vénebbek leendünk?”

„Hát aztán mitévő legyek, öregem?”

„Menj el, öregem, és szerezz számunkra egy gyermeket.”

Ekkor felkelt a vén ember korán reggel, kezébe vette baltáját és ment-mendegélt egy félnapig s egy erdőbe érkezett; itt három napig keresgélt, de semmit sem talált. Akkor aztán már nem tudta az öreg embert, hogy még mitévő legyen az éhség miatt is. Feltette magában, hogy visszatér. A mint hazafelé mendegélt, egy kigyót talált s azt betakarta kendőjébe és hazavitte, otthon pedig édes tejjel táplálta.

Egy hétre és két napra a kigyó megnőtt s ekkor az öreg ember betette egy hordóba. — Elérkezett az idő, midőn akkora lett a kigyó, mint a hordó. Ekkor így szólott a kigyó az öregemberhez: „Eljött az időm, ismét a világba jövök.”

hogy megházasodjam. Menj el, apám, a királyhoz s kérd meg számomra annak leányát.”

Midőn a vén ember azt hallotta, hogy a kigyónak a király leánya kellene, kezét tördelvén, mondá: „Jaj nekem, istenem! Hogyan menjek én a királyhoz, hogy levágassa fejemet?”

A kigyó így felelt: „Eredj apám és ne félj, mert a mit a király tőled kérni fog, megadom én neki.”

Elindult tehát a vén ember a királyhoz.

„Jó napot, uram király!”

„Köszönöm, öreg. Mi járatan vagy?”

„Uram király, eljöttem hozzád, hogy apatársak legyünk.”

„Miféle apatárs? — kérdezé a király. — Te paraszt vagy, én király vagyok.”

„Oh, az nem tesz semmit, uram király. Add ide leányodat, s a mit kér, én megadom neki.”

Mit mondott erre a király? „Öregem, ha ugyan, ime ott az a nagy erdő; vágd le az egészét és csinálj helyébe mezőt s vedd be nekem azt holnapig kölessel. Figyelj arra, a mit neked mondok: hozz aból nekem kását édes tejjel; akkor odaadom neked a leányt.”

„Jól van, uram király!” — felelt az öreg s haza ment sirva a kigyóhoz.

Mikor a kigyó meglátta, hogy az öreg sir, így szólott: „Miert sirsz, apám?”

Az öreg felelé: „Hogy ne sirnék, apámé, mert ime mit mondott a király. Hogy vágjam le azt a nagy erdőt s vessek belé kölest és nőjjon az meg holnapig, hogy csináljak neki kását édes tejjel s adjam ezt a királynak és ekkor nekem adja leányát.”

Hát a kigyó erre mit mondott? „Apám, ne félj te ezért, mert én megteszem neked azt, a mit te nekem mondtál.”

Erre az öreg: „Jól van, apámé, ha megteszed.” Ezzel elment és lefeküdt.

Hát a kigyó mit csinált? Felkelt és kiirtotta az erdőt, vetett kölest és gondolva elgondolta, hogy nőjjon meg reggelig. — Mikor az öreg felkelt, egy zsák kölest talált és kását főzött édes tejjel. Felvette az öreg a kását s elment a királyhoz: „Ime, uram király, beváltottam, a mit megígérttem.”

Mikor a király ezt látta, elcsudálkozott. „Öregem, hallgass reám Még van egy dolgom veled. Csinálj nekem egy aranyhidat az én házamtól a tiedig s a hid szélein legyenek arany almák és még körték is. Így aztán neked adom a leányomat.”

Mikor az öreg ezt meghallotta, elkezdett sirni és elment haza s otthon a kigyó azon kérdésére, hogy miért sir, így felelt: „Siratom, apámé, az én bűneimet, a melyeket az isten reám mért. A király aranyhidat kér az ő házatól a mi házunkig és a hid szélein arany almák és körték.”

erdélyi spanyolok részéről történt. Iszonyu méregbe jött e miatt a „Tribuná”-ban egy... ics nevű spanyol és beállott tüstént nyelvésznek s úgy megspanyolította az ottani magyar neveket, hogy... nő, úgy hogy merő neveltségessé tette magát. Lássuk csak. Bágya-Badea, Bágyi-Bádi, Borbáth-Bárbatu, Kenderessy-Candreus, Furka-Turca, Góla-Golea, Makray-Macrea, Puji-Puiu. Egy szóval minden magyar nemes tulajdonképpen nem más, mint spanyol eredetű egész Hunyad-megyében. Hunyadi Jánost csak így kell írni: Uniade Juónü, s mindjárt spanyol lesz belőle.

Hosszu-t így: Longinu. Bocskayt így: Bocicanu, Bethlent így: Beclianu s olyan spanyolok lesznek, hogy az édes apjuk sem ismer rájuk. »Difficile est satyram non scribere. Bizony úgy van az. De minek is ír-nánk mi a „Tribuná”-ról gunyverset, elvégezi azt ő önmagáról minden héten hatszor saját vezércikkeiben.

Jó, jó; de miért nem engedték meg azt, hogy román nyelven is eltegyék örök emlékül légmentesen azt az emlékiratot? Azért, mert Barcsay az alispán nem más mint-Bárceanu és Pogány főispán-Págínu. Ezt mi fedeztük fel s megsugjuk a „Tribuná”-nak. Ezt még ők maguk sem tudják; mert ha tudnák, bizonyosan úgy eltemették volna, hogy soha hírét se hallják a Traján nyelvének...

Lám mi eltemettük itt Brassóban mind a három nyelvet u. m. a magyart, a németet, a román, de a szász nyelvet nem bántottuk, s ezért a három első elvan, el lesz temetve; míg a szász nyelv éhni fog a német civilizáció minden erőfeszítése dacára a szép Barcasikságon, mind addig, míg a román hódítás ki nem irtja. Hát ilyen is van? Van ám, a szász megtanul oláhul, de olyan oláhot még nem láttam a ki »Gan Dog“-ot kívánt volna valaha a szomszédjának.

De elég is lesz már a tudós nyelvészkedésből, még a nyugoti havasokra sem kísérjük a „Tribuná”-t a hol diadalkaput csinálnak a főispánnak és rámerik írni azon a pogány nyelven: „Isten hozott.” Ez már istentelenség! Hát nem jobb lett volna így: Bine ai venit sănatos! S a főispán rávágta volna: Bine v'am găsit! Bizony, bizony el kell pusztulni ennek a magyar állam nyelvének, addig nem lesz nyugodalma a „Tribuná”-nak... Azt beszélnek, hogy annak a lapnak a forrása, de nem víz, — hanem pénzforrása itt Brassóban a Czenk alatt fakadott fel s hogy olyan bő forrásra találtak a kutatók, hogy kis Miska ahhoz képest a Gespreng vagy a Ragadó. Csak az a baj, hogy időszaki forrás az s úgy hívják, hogy Diamandi-forrás. Mi nem kóstoltuk s a tks. szerkesztő ur még kevésbé. Nem fér ahhoz az, a kinek nincs »ics« végű spanyol neve. De ime az egyik jaj még el sem hangzott s már itt van a második.

Eltöltött a közokt. miniszter néhány tankönyvet s most már a vámháborút, Janszky háboruszkodást követi a harmadik az irtóháború. Kimondotta a bukaresti „Telegraful”, hogy a kis Románia a nagy osztrák-magyar birodalmat leverte a vámháborúban s Románia lábai alatt heverünk. Most aztán erre a revanche háború a könyvek ellen. Rossz napokat értünk.

Czenkalji.

Megnyitó.

Tartott a cs. kir. katonai kórház alapkövetétele alkalmával. 1886. július 28-án.

(Folytatás.)

Nyolcz ajánlatba hozott telek közül, melyeknél különösen a fekvésre, terjedelemre s a vízkérdésre

kellett tekintettel lenni, a Bolonya, kut-utczában lévő, egymással csaknem határos, az u. n. népkert — Aronsohn Löbl kereskedő tulajdona s az u. n. Boyer féle kert — Katschi Löbl kereskedő tulajdona — szemeltetett ki egyedül alkalmasoknak katonai kórházi célra, tekintettel fekvésére, nagyságára s az ott leginkább megoldható vízkérdésre.

A népkertben két forrás van, a használatra alkalmas és az ivóvíz. Mindkettő az u. n. csigahegy oldalában ered.

Az első forrás szolgáltat percenként . 20 litert. A második percenként 9'16 „

Összesen mindkettő 29'16 lit. 24 óra alatt tehát 42000 liter vizet. A helybeli cs. kir. katonai parancsnokság által Bécsbe küldött mintavíz a bécsi cs. kir. katonai egészségügyi bizottság által az egészségügyi követelményeknek megfelelőnek találtatott.

A telek kerülete 19490 m, 3 ausztr. hold és 618 öl. A számítás 3 tiszt és 130 főből álló legénység számára alapítottatott, — míg a kórházépület használatáért évi 8750 frt. bérösszeg, illetve használati pótlás állapítottatott meg.

Továbbá következő épületek felállítása határozottatott el:

1. A kórházi főépület;
2. Az elszigetelt osztály, ragadós betegségek számára szolgáló épület;
3. A kezelési osztály számára egy épület;
4. Egy az őrség s börtön számára, és altiszti lakásnak való építkezés;
5. Egy raktár, fa- és kocsiszin;
6. Egy halottas kamara és
7. Egy jégverem.

A bevégzett bizottsági tárgyalások után a kidolgozott tervezetet, valamint a telekre vonatkozó ajánlatokat betekintés és határozathozatal végett előterjesztettem a megyei képviselő által kiküldött bizottságnak. A megyei képviselő 1884. július 3-án tartott ülésében, a szenvedő emberiség iránt melegen érző és humánus törekvéseket mindenkor leghathatósabban és legmelegebben támogató elnöke, méltóságos gróf Bethlen András főispán ur meleg ajánlata után a bizottság által javasolt s az illető telkek tulajdonosai által beterjesztett ajánlatot — mely szerint azok vételára 36000 frt, — elfogadta s egyuttal kimondotta, hogy a tervek az 1879. évi XXXVI. t. cz. végrehajtási rendeletének 5. §-a értelmében a nagymélt. m. kir. honvédelmi minisztériumhoz felterjesztendők s a magas jóváhagyás leérkezése után nyilatkozattétel végett oly megjegyzéssel adassanak ki Brassó városának, vajjon ennek alapján nem volna-e hajlandó az építkezést saját költségén fogantatni s azon esetre, ha erre hajlandó nem volna, az elvileg már elfogadott építésre vonatkozó minden hivatalos intézkedés jogát egy elnökletem alatt álló, a törvényhatósági képviselő által kiküldött 15 tagu bizottságra ruházza át oly utasítással, hogy ez minden, ezen építésre vonatkozó ügyben jogérvényesen határozhasson s az általánosságban jelzett hivatalos intézkedés mellett szerezzen magának meggyőződést a népkertben lévő víz állandóságáról; biztosítsa jogérvényesen az épületeket a tulajdonosok által ajánlott összeg erejéig; az építési költségek előteremtésére javaslatot tegyen, — ez ideig azonban az előmunkálatokhoz szükségelt összegeket egy a megye rendelkezésére álló alaphoz előlegezze.

Ezen határozat alapján az épületek jogévénye-

sen megvásároltatott a tulajdonosoktól, a tervek s tervezet pedig a nagymélt. m. kir. honvédelmi minisztériumnak 1884. július 27-én 7692. sz. a felterjesztettek. —

1884. október 9-én 47270/X. sz. a. a építésre vonatkozó ügyiratok azon utasítással küldettek vissza, hogy az építési tervezet a cs. kir. hadügyminisztérium és XII. cs. kir. hadtestparancsnokság által tett észrevételek értelmében módosíttassék.

E módosítás keresztülvitele szempontjából a egyes bizottság 1884. november 20-án ismét összeült, feladatát 8 napon belül megoldva, mely alkalommal a helyi városi tanács az említett megyebizottsági határozat alapján nyilatkozattételre felhivatott, hajlandó-e, avagy nem, a város az építést saját költségén keresztülvinni. 1885. január 25-én beérkezett a városi képviselő tagadó nyilatkozata, utalva a kiszemelt telek alkalmatlan fekvésére s az abból származó egészségellenes behatásokra.

(Vége következik.)

Egyletek.

A „Brassói kereskedelmi és iparegylet” f. hó 1-én tartotta első rendes közgyűlését, melyen daczára a nagy hőségnek, a tagok meglehetősen számban vettek részt. A gyűlés lefolyásáról adjuk a következőket:

König János alelnök, az elnök távollétében megnyitván az ülést, üdvözlé a jelenvoltakat

Utána Sztéryni József titkár terjesztette elő terjedelmes évi jelentését, melyet lapunk más helyén egész terjedelmében talál a t. olvasó.

A zajosan megéljenzt jelentést Zikéli Henrik pénztáros évi jelentése képezte, mely rendben találtatván, a felmentvény neki kiadatni rendeltetett.

Ezt követőleg a megürit állomásokra való választás vétetett elő, még pedig kötetkező eredményel: II. alelnökké megválasztott egyhangulag dr. Otrobán Nándor; választmányi tagokká: Grama Justinian, Papp Ferencz, Scholcz Adolf és Józsa Ferencz; — póttagokká: Bernhardt, Rezső, Kassik Antal, Aronsohn Henrik és Simay Gerő.

A továbbiak közül kiemeljük, hogy az egylet ezután állandó irodai helyiséget fog tartani.

Az alapszabályok némely pontjainak megváltoztatása kimondatván, utasítatik a választmány, erre nézve javaslatot tenni s annak idején rendkívüli közgyűlést összehívni.

Panasz emeltetvén a fogházakban eszközöltető rabmunkák ellen, a mennyiben ezek igen érzékenyen sujtják a helyi ipar némely ágait, a közgyűlés utasította az elnökséget ez iránt az igazságügyminiszternek előterjesztést tenni.

Tárgyaltatott még a hétfalusi iparosok egy kérvénye, mely megfelelő elintézés céljából áttétetett a választmányhoz.

Végül Lootz indítványára elhatározottatott, hogy az egylet felterjesztést fog tenni a kormányhoz, melyben kéri a festőanyagok, deszkák és kender Romániába való kivitelének lehető megnehezítését, esetleg batillását.

Titkári jelentés.

(Felolvastatik a »Brassói kereskedelmi és iparegylet« 1886. aug. hó 1-én a városi tanácsház termében tartandó első rendes közgyűlésén.)

(Folytatás.)

Egyletünk az alakulás nehézségein tulesve, azonnal hozzáfogott terhes feladatai megoldásához. S habár működése az első időben rajta kívül fekvő okok miatt nem is volt olyan, minőnek önmaga óhajtott volna, meddőnek még sem mondható.

Alakulása azon időbe esik, midőn a hazánk és Románia között fennállott vámszerződés megújításának vagy meg nem újításának kérdése várt eldöntésre. Ez alkalomból egyletünk — felsőbb helyről érkezett felhívás folytán — egy terjedelmes, a t. egyleti tagok által ismert emlékiratban fejtette ki nézetét, melegen ajánlva miniszter ur ó nagyméltóságának a vámszerződés megújítását.

Ez volt az első nagyobb életjel. Tudatában annak, hogy ez idő szerint városunk és vidékének legjobb piacza a kelet, választmányunk az által vélt használni iparunknak, hogy minden tekintélyesebb keleti városban ügynököket és levelezőket állított fel, a kiknek kötelessége volt egyrészt működni ott iparunk érdekében, másrészt időnként értesíteni az ottani piaci viszonyokról, áruszükségleteiről stb. — Fájdalom azonban, hogy kellő anyagi erőink hiányában ezen rendkívül fontos intézkedés eddig csak nagyon is korlátozott mértékben vétethetett igénybe.

Az 1886 évi budapesti általános országos kiállítás alkalmával egyletünk közmunka- és közlekedésügyi m. kir. miniszter ur ó nagyméltósága kegyességéből lehetővé tette tagjainak, hogy a kieszközölhető legna-

dottál? Ó mindnyájunkat megöl. Add neki leányodat és csinálj lakadalmat, a mint mondad.”

Mit mondott a király? »Öregem, ime itt a leány, a kit kértél, vedd magadhoz.“ — És adott neki egy külön házat is, hogy lakják abban a férjével.

A menyasszony is megborzadt tőle. A kigyó pedig monda: „Ne félj feleség, mert nem vagyok én kigyó, minőnek te látsz. Ime, milyen vagyok.“ — A kigyó kecskebukát vetett és aranyos fiu lett belőle, fegyverrel, készen; a mit kigondolt, sikerült.

Mikor a királyleány őt így megpillantotta, ölébe kapta, csókoltá és monda: „Uram királyom, éltesen az Isten sok évekig, mert én azt hittem, hogy megesszel engemet.“

A király egy ember küldött leányához, hogy lássa mit csinál az ő leánya. Mikor a király embere oda érkezett, mit látott? Még szebb, még kevélyebb leányt.

És visszatért a királyhoz. „Uram király, a te leányod egészséges.“

A király mondá: „A mint Isten akarja vele.“ Erre a király sok embert gyűjtött össze és lakadalmat csapott s eltartott ez három napot és három éjszakát s aztán vége szakadt a lakodalomnak.

És a honnan jöttem, én is elmondtam.

A kigyó felelé: „Ne félj apám, mert megcsinálom én azt, a mit a király neked mondott.“ — Akkor a kigyó gondolva gondolkodott és csinált aranyhidat, a mint a király mondotta. A kigyó ezt mind azon az éjszakán csinálta.

A király éjfélkor felkelt s azt gondolta, hogy a nap délebeden áll. Verni kezdette cselédeit, hogy miért nem költöttek fel reggel. A cselédek ezt felelték: „Uram király, nincs nappal most, hanem éjszaka van, de ez a felséged fogadása.“ — A király ezt látva, nagyon elcsudálkozott.

Az öreg már korán reggel a királyhoz ment a fogadása végett: „Jó reggelt, apatárs!“

„Köszönöm, apatárs. Eredj haza, apatárs és jöjj a fiaddal, hogy csináljunk lakadalmat.“

Az öreg, midőn hazaérkezett, mondá: „Hallod-e, mit mondott a király? — hogy menjünk hozzá, hogy meglásson téged.“

Hát a kigyó mit felelt? „Apám uram! Ha így van, elő a szekeret s tedd fel a szekérkast, hogy üljek én oda, hogy menjek a királyhoz.“

Szájával mondá és másfelől megtevé és felült a szekérre s elment a királyhoz.

Mikor a király őt meglátta, az összes urakkal megrémült. Egy öregebb ur mondá: „Uram király, ne szaladj, mert nem válik javadra; mert ő megtette, a mit mondott. Éste ne tennéd meg azt, a mit mon-

nagyobb kedvezmények mellett megtekinthették hazánk ezen hosszú időkre szóló büszkeségét, kiállításunkat. Ugyanis kieszközölte választmányunk, hogy az egyesület tagjai fél önkézelési jegyeket kaptak e célra, minek eredménye az volt, hogy száznál több iparost és kereskedőt vihettünk magunkkal a fővárosba.

1885. szeptember 27-én tartott rendkívüli közgyűlésében egyesületünk azon öszinte tiszteletnek adott kifejezést, melylyel megyénk szeretett főispánja, iparunk és kereskedelmünk legelkessebb jóakarója, gróf Bethlen András ur ő méltósága iránt viseltetik, midőn ő méltóságát általános lelkesedés közepette egyesületünk első disztagjává választá, melyet ő méltósága kegyes volt elfogadni.

Mikor a m. kir. államvasutak Kolozsvár—Brassó közötti vonalán a gyorsvonati közlekedés megszűnt, egyesületünk az első egyike volt, mely a gyorsvonat visszaállítását kérelmezte. Fájdalom, hogy annyi másokkal egyetemben eredménytelenül.

Elnökünk, méltóságos gróf Schweinitz Gyula ur, Brassó megye közgazdasági előadója, felvetvén a helybeli gyártelepek tüzelő anyagának drága voltát, egyesületünk volt az első, mely a vasuti szállítási díjak különösen a köpeczi barnaszén ideszállításának tetemes leszállítását kérelmezte, a mi megyénk nagyrabecsült főispánja és a tekintetes megyei közigazgatási bizottság szíves közreműködése folytán sikerült is, úgy hogy ma a brassói ipartelepek csaknem negyedrésnyi költségen kapják a tüzelőanyagot, t. i. a köpeczi barnaszénét. Ez által előmozdítottuk a helyi iparérdekeket, mert olcsóbb kezelési költség mellett olcsóbbak lesznek az ipartermékek, míg másrészt emeltük a köpeczi széntelapet, melynek ez által nagyobb fogyasztást tettünk lehetővé.

E mellett egyesületünk minden nevezetesebb iparmozgalomról előterjesztést tett a nagymélt. kereskedelmi miniszteriumnak, egyuttal több ízben kérelmezve és sürgetve iparosaink számára állami szállításokat.

A tulajdonképeni működés azonban csak azon idővel vette kezdetét, melyben a monarchiánk s Románia kormánya között meghiusultak a vámszerződés megkötése iránti tárgyalások s a két szomszédos állam között kitört a vámháboru.

Ekkor bizonyította be egyesületünk leginkább, hogy tudatában van kötelességeinek és hivatása magaslatán áll. E vámháboru komolyan sújtotta hazánk s különösen az erdélyi részek iparát. Annyira azonban egyetlen vidék sem sújtott, mint éppen városunk, mely itt Románia közvetlen határán, csaknem kizárólag ennek számára termelt évszázadok óta.

Ezen borzasztó csapást ellensúlyozni kellett, s e helyen ismételtén csak elismerőleg s mély köszönettel kell megemlékeznünk egyrészt magas kormányunk, másrészt annak helyi mélyen tisztelt képviselője, gróf Bethlen András főispán ur ő méltósága törekvéseiről, hogy az örvény szélén álló iparunkat megmentse.

Ámde egyesületünk sem pihent. Sőt talán mondhatjuk, hogy a fenn említettek kivül zsenge egyesületünk volt az, mely eddig legtöbbet tett iparunk és iparosaink megmentéseért, s ha sikerült már eddig is némi eredményt elérni, abban nagy s talán legnagyobb rész illeti egyesületünket. — A csapás első percében választmányunk egybehívta az érdekelt iparosokat közös tanácskozásra. Mintegy 300 iparos jelent meg ez értekezleten, melyben megállapított egy emlékirat felterjesztése kereskedelmi miniszter ur ő nagyméltóságához, a mely nyíltan s bizalommal ecsetelje a helyzetet.

(Folytatása következik.)

Egy indokolatlan interpelláció.

Az „Ellenzék“ című kolozsvári lapban „Cassius“ interpellálja a brassói törv.-szék elnökét az iránt, hogy van-e tudomása arról, miszerint egy brassói ügyvédet irnoka a t.-széknél és járásbírósnál helyettesíti, mert főleg a bíróság reputációja érdekében az ily abnormalis viszonyok megszüntetendők volnának, miután a jogkereső közönséget igen sok tévedéstől lenne hivatva megmenteni.

Ezen, a sajtóban megjelent interpellációhoz mi tisztünkben kifolyólag éppen a jogkereső közönség érdekében szintén hozzászólunk.

Miután azzal tisztában vagyunk, hogy a brassói kir. törvényszék elnöke, Deési János ur, úgy a brassói törvényszéknél és járásbírósnál alkalmazásban lévő bírák nem szorultak „Cassius“ utbaigazítására, perczig sem kételkedünk azon, hogy az interpellált elnök ur figyelembe sem fogja venni ezen interpellációt, mert különben a névtelen és „uti figura docet“ hivatlan és a törvényeket nem ismerő egyének a szabad sajtót meg fogják tölteni mindenféle alaptalan interpellációkkal.

De szükségesnek tartjuk kimutatni, hogy az, ki

nem ismeri a törvényeket, ne is igazítson törvénytudókat utba. Az 1868. évi 54. törv.-czikknek hatályon kívül helyezett 85. §-a ekkép szólott:

„Azon esetek, melyekben a félnek magát képviseltetnie kell, a következők: a) megbízott által a sommás eljárásban, ha a tárgyalást érhető előadási képesség hiánya vagy ismételt illetlen viselet által meg-hiusítja; -b) ügyvéd által a rendes eljárásban, mely alatt a jegyzőkönyvi tárgyalás is értetik (144 §.) ha maga a fél nem ügyvéd.“

Az ennek helyébe lépett 1881. évi 59. t.-cz. 11 §-a ekkép hangzik:

„Sommás eljárásnál a felek keresetüket, nyilatkozataikat és kérelmeiket a bíróságnál személyesen adhatják jegyzőkönyvbe és a tárgyalásra személyesen jelenhetnek meg.

Ha a felek e joggal élni nem akarnak vagy nem élhetnek, magukat csak megbízott által képviseltethetik.

Ha a személyesen megjelent fél vagy megbízottja a tárgyalás előadási képességének hiánya vagy ismételt illetlen viselete által meghiusítja vagy megakadályozza, a bíró a felet ügyvéd állítására utasítja.“

Az 1868. évi 54. törv.-czikknek érvényben levő 88. §-a pedig ezt tartalmazza:

Sommás eljárásban a felek elő szóval is vallhatnak a bíró előtt akár ügyvédet, akár más megbízottat. Ez utóbbinak azonban önképviselőre jogosítottnak kell lenni.

Ez eseten kívül úgy a sommás, mint a rendes eljárásban a meghatalmazvány a 167. és 186. §§-ban megszabott kellek szerint írásba fegltassék.“

Ezen szakaszokat ismerik az érdekelt körök, — de nem „Cassius“, és a háta megett álló, talán a végrehajtási törvényeket jobban ismerő, urak.

Ha tehát kimutattuk fennálló törvényekkel, hogy sommás perben nem kötelező az ügyvéd általi képviselet, de e mellett ezen ügyvéd általi képviselet nem fajulhat zugirászáttá (1874. évi XXXV. t. cz. 39 §-a) mielő tudomása van minden jogász embernek, de mit tudnia kell másnak is, és midőn végül hinnünk kell, hogy az érintett ügyvéd is tudja, miszerint rendes perben őt vagy a feleket csak ügyvéd vagy bejegyzett ügyvédjelölt helyettesítheti, nagyon valószínűtlen azon, az interpellációban foglalt állítás, hogy nevezett ügyvéd urat segéde, vagy mondjuk irnoka, rendes perben helyettesíti.

Utána járva a dolognak, ezen utóbbi állítás valótlanságáról hiteles források után magunk győződünk meg, és ha igaz is az, hogy nevezett ügyvéd segéde főnökét a szünidő alatt egy urbéri ügyben, tehát nem is rendes perben utóbbi időben, de csak ez egyetlen esetben és egy nagyon is mellékkérdésben helyettesíté, akkor tisztában lehet mindenki azzal, hogy Bisztray Károly bíró ur, a kir. törvényszéknek kitűnő urbéri referense, ismeri a törvényt, tudja ki képviselheti a feleket, tudja hogy urbéri ügyben a felek személyesen is felléphetnek és nem követ el szabályellenességet.

Végül tudni fogják az érdekelt körök — és döntött e tekintetben több ízben és régebben a fennállott semmisítőszék, azóta pedig a budapesti és marosvásárhelyi kir. tábla — hogy sommás perben nem kötelező az ügyvéd általi képviselet, és hogy azon törvénybe nem iktatott de bevett szokás, hogy ügyvédet csak ügyvéd vagy ügyvédjelölt képviselhet, csupán rendes perekre vonatkozik, vagyis azon esetekre, melyekben a féltis csak ügyvéd képviselheti.

Hogy a brassói bíróság reputációja veszélyeztetve volna, azt az interpellációt vévén irányadóul, „Cassius“ megítélni sem képes. De merjük állítani, hogy a brassói tisztelt bírói kar reputációja nincs és nem lesz megcsönkítva. Hogy végül a jogkereső közönség az interpelláció által vélt módon tévedésektől megmentendő volna, szintén álokoskodás, mert maig — tudunkkal — nevezett ügyvéd ellen tévedésbe ejtés címén senki fel nem lépett.

Végül még egyet. Köztudomásu, hogy az ügyvédi kar — mely mellesleg mondva, különösen Brassón nem nagyon van terhelve — akadályoztatása esetén felszokta segédét küldeni a bírósághoz, hogy egyik másik kartárs által — ki részére helyettesítő megbízást küld — magát helyettesíttesse. Ha ilyenkor helyettest nem talál, akkor az irnok, ha az 1868. évi 51. t. cz. 58. §-a értelmében önképviselőre jogosított, az 1881. évi 59. §-a értelmében előadási képességgel, ha nem is az interpelláló által követelt „magasabb kvalifikáció“ — val bír, és a megbízás a prdtis 167. és 168. §§-nak megfelel, helyettesítheti sommás perben a félt vagy akadályozva levő főnökét. Ez úgy volt az egész országban a régi prdtis alatt és így ez az novella óta.

Ennyit a megtámadott ügy érdekében.

Az erdélyi ág. h. ev. magyar gyámintézet kére szözata a hit- és fajrokonokhoz.

(Vége.)

De a sok dolog a folyton változó idővel nem avult el s nem változott meg. Nem a régi szegénység és nyomorúság. Az elkopott határ még nem nagyobbodott, a földes ur ma is kárörömmel élvez a dézmát és közjóvedelem zsiros falatait, a kamara és zseb most is üres. És a teher, melyet a haladó idő vállunkra rakott 20-szorosa.

Brassó város, a szász földesur helyébe a magyar nemzetiségi mozgalmak ébredésével támadt amannál hatalmasabb mostoha apa, a brassói al- és a szebeni főkonzisztorium, szóval az erdélyi szász egyházkerület, mely látva, hogy a magyar tenger egyes nagyobb hullámokat vet s őt is közel elnyeléssel fenyegeti, kétszeres dühvel érezte a hatalmát és zsarnokságát azon 30,000 magyarsággal, melyet keze közé, kerülete alá dobott a vak sors. „Az én a páma ostorokkal ostromozott titeket, én pedig skorpiókkal ostromozlak titeket.“

Azokat, kikkel az atyafiaságos szeretet melegét kellett volna éreztetnie, megtagadta; megtagadta tőlük édesanyjai nyelvök használatát, megtagadta a gyámolítást; a papokat, gyülekezeteket páriácul tekinté, onnan, a hol méltán megkövetelhetők volna a képviselést, a brassói konzisztorium és esperességi, házassági törvényekből kizárta, vizsályt szított örökké pap és gyülekezet között, fenyegetésekkel riasztotta el azokat, kik igazságot és szabadságot kívántak; mignem az igazságtalanság mértéke betelt s a zászlót, melyet 1878-ban Molnár Viktor hosszufalusi lelkész és társai a szászokkal való 4 évi ádáz, de fájdalom, eredményeiben sikertelen küzdelem után bevontak, a szabadságért lelkesülni kész egyházi és világi férfiak 1886. elején újra kibontva, ma a szászokkal való egyházi elszakadás, külön magyar ev. esperesség, a tiszt ág. ev. kerülethez való csatlakozás bevezetett dolog.

A szabadságnak szent harczát megkezdtek. Igen. De már a kezdet szomoruan győzött meg arról, hogy mi e harczot folytatni és győzelmesen befejezni a magunk erejéből képesek nem vagyunk. Sok rom, sok inség és nyomorúság maradt ránk az elhagyatottság idejéből, melyet el kell takarítanunk, el kell enyésztetnünk, hogy magyar hazánknak és ev. egyházunknak állandó oltárt biztosítsunk, — melyen a hazaszeretet és vallásosság olthatatlan lánggal égjen mindörökké.

Templomaink romban, egy része felépítlenül. A gyülekezetek közül jóformán egyik sem rendelkezik a fentartására szükséges erővel. Egy s más egyházban az ur szolgájának hajléka dűledezik. Egy mindenből kifosztott s magára hagyott nép honnan tudja mindezekre a szükségést életeremteni? És honnan várhatunk mindezek mellett lelkes vezéreket, harcosokat, kik a nép ügyét magukéva teszik és nem sajnálva nyugalmat, fáradságot, áldozatot, az eszmét megtestesítik, mikor minden lelki fogékonyság mellett is alig akad e nép kebeléből egy-egy, ki képes volna a tudományos pályák anyagi nehézségeivel megküzdeni.

Ezek a mai kétségeink a megkezdett harcz alatt. Ezen nyomorúságos állapotokon kívántunk segíteni, midőn az 1885. évben egy erdélyi ev. magyar gyámolító intézetet alapítottunk, melynek célja a szegény egyházak és szegény tanulók segélyezése. A szeretet istene velünk volt. Mint hangyaboly csoportosultunk a szép cél közé. Sikerült 316 taggal 12 fiókintézetet alapítanunk, melyek 1885-ben 1279 frt 36 kr aláírt összeget gyűjtöttek.

De midőn ezen gyámolító intézetet alapítottuk, magunknál sokkal több bizalmat helyeztünk magyar hazánk azon hű fiaiba és leányaiba, kik küzdelmünket várakozással teljesen szemlélik, kik minden szépet és jórt lelkesülnek, kik az elesetteket gyámolítani, a szomorkodókat megvigasztalni, hazáért, istenért áldozni tudnak és akarnak.

Láttuk a hazaszeretetet, mely a bukovinai csángónépet betelepíté, láttuk és lelkesültünk szent tűzénél. Bámultuk az áldozatkészséget, melylyel nemzetünk színe-java felekezeti különbség nélkül sietett bajlékot építeni a hajléktalanoknak, templomot, iskolát, papot, tanítót adni az akol- és vezérnélküli nyájnak.

Midőn mindezeket láttuk és bámultuk, felébredt bennünk is, hazánk végső oszlopánál, annyi baj s veszély közt élő csángó népben a bizodalom, hogy nyomorúságainkban talán mi sem leszünk elhagyatva azoktól, kik nekünk vérünkben való vér és husunkból való hus; nekünk is jut azon magasztos honszeretéből annyi, hogy a haza határain belől megmaradhassunk s küzdelmeink között el nem vesszünk: jut az áldozatkészségből legalább annyi, hogy régi sebeinket leszen mivel bekötözünk, leszen mivel megerősíthessük magyar esperességünket, édes hazánk és ev. egyházunk ezen védő bástyáját.

E bizodalomban mi megnyugszunk. E bizodalomban hazánk s egyházunk nagyjai és kicsinyei megtáborodunk ne hagyjatok! Mig segítséget küldtök, égre emelt karokkal kérjük mindnyájunknak szerető édes anyját:

„Isten! áld meg a magyart jó kedvvel, bőséggel! Nyujts feléje védő kart, ha küzd ellenséggel! Balsors a kit régen tép, hozzá rá vig esztendő! Megbűnhődte már e nép a multat s jövődőt.

Netaláni kegyes adományok — melyek hirlapilag nyugtáztatni fognak — e czim alatt küldendők: Az erdélyi ág. hitv. evang. magyar gyámintézetnek Brassó.

Kelt Brassóban, 1886. május hó 20-án.

Mihályi Károly, apácza ev. lelkész, Moór Gyula, brassói ág. h. ev. magyar lelkész

Helyi és vidéki hírek.

Liszt Ferencz meghalt.

Ezt a leverő hirt hozta a táviró tegnap. A zongorakirály nincs többé! A világ legnagyobb zongoraművészt, Magyarországon egyik legnagyobb élő fiát, büszkeségét vesztette el benne. Utolsó kívánsága szerint Bayreuthba fogják eltemetni. A halál híre megreszketteti kezünkben a tollat: A megilletődés elveszi az erőt, többet írni róla: Béke porai felett! Áldás emlékére!

Örült. Geifrig ev. egyházi orgonista s énektanítón az örülesi tünetek mutatkozván, sőt az örütség nevezetén ki is törvén, őt a szülő-ház megfelelő osztályába szállították

Dühös kutya. Vasárnap, f. hó 1-én eredeti jelenet történt Brassóban. Ha nem volna oly szomorú, még nevetni is lehetne rajta. Niemens városi dobos éppen hirdette a kutyavesztésgást, midőn hirtelen egy dühös kutya ugrott feléje és összemarta kezét. A szerencsétlen embert haza szállították. Jó volna a legszigorubb intézkedéseket tenni.

Öngyilkosság. Tegnap, f. hó 2-án Kassik Antal helybeli kereskedő cselédje, felakasztotta magát. Tette nek oka ismeretlen.

A Bucses áldozata lesz valószínűleg Dummel Adolf kereskedő segéd, utóbbi időben Grama Justi-

nian üzletében. Az utolsó vasárnapi gyönyörű nyári idő ugyanis valóságos varázserővel hatott városunk és a vidék lakosságára és a város környékén levő hegyek hemzsegték a kirándulótól. Így többek között a Bucsesen közel 100 kiránduló volt. Dummel Adolf egy nagyobb társasággal mult szombatn éjjel a védházig hatott fel. Itt néhány órai pihenés után felment a malayesti szoros jobb oldalán elterülő, a Bucses egy részét képező malayesti hegyre. A gyopár keresésénél egy meredek helyen elveszté az egyensúlyt és lezuhant 30—40 méterre, mely esés közben feje összezuhatott több helyen, orrcsontja eltört és állkapcsája nehezen megsebesült. Az esést az alantabb helyeken levők látták és segítségére mentek. Félig alétan találták a szegény fiút, kalap és felöltő nélkül levitték a védházba, innen a Bucses tövére és be Rozsnyóra. Dr. Ottobán orvos ur több természetbuvárral éppen ekkor ment fel a malayesti szorosra és bekötözte a beteg sebeit oda nyilatkozván, hogy a sebek nemcsak életveszélyesek, de a fiút csakis a természet mentheti meg. Több óvatosság nagyon kívánatos lesz a hegyek megmászásánál. A gyopár szép virág, de ember életet nem érdemel. Biztos vezető nélkül ne induljon meg senki a Bucsesre. Adja az ég, hogy hasonló eseteknek iméltődjének.

Közgazdaság.

„AZIENDA“, osztrák francia élet- és járadék-biztosító-társaság. Ö Fensége, Czatoryski herceg elnöke alatt m. hó 12-én tartatott a meg társaság IV.

rendes közgyűlése. Dr. Klang I. az igazgató által be-terjesztett számadó jelentés azt állapítja meg, hogy az üzlet fejlődése 1885-ben is öröndetesen előre haladt. Uj kötvények 5,234,000 frtnyi tőkéről állítottak ki, és az biztosítási állomány az végén 36.971,965 frtra rugott fel. A díjbevétel 4,747,181 frtra rug fel. A biztosítási szerződésekből folyó tetemes. 1885-ben 1,337 száz nyolczvanegy frtot tevő kifizetések dacára fel-emelkedtek a díjtartalékok 3,744,439 frtra. A különféle speciál-tartalékok 429,797 frttal rendelkeznek és a társaság biztosítási alapja felrug 8.393,630 frtra. A közgyűlés 50%-os osztalék kifizetését rendelte el.

„AZIENDA“ osztrák-francia elemi- és baleset-biztosító társaság. E társaságnak m. hó 12-én ö fensége Poninski Calixt herceg elnöke alatt megtartott III. rendes közgyűlésében Sienkiewitz D., az igazgató beszámolt az 1885. évről. E szerint a díjbevétel tüz-biztosításért 2.491,205 frtot, jégbiztosításért 593,554 frtot, szállítás-biztosításért 407,905 frtot tett ki. Az összebevétel a tartalékok hozzászámításával 4.573,364 frtra rugott fel. Ezzel szemközt kitesznek a kiadások kárfizetések, viszonzbiztosítások stbért a tüzosztályban 2.412,777 frtot, a jégbiztosításban 565,498 frtot, a szállításban 262,566 frtot. Az összes tartalékok az év végén, eltekintve a részvénytől, 1.252,088 frtot tesznek ki. A tiszta nyermény összege 179,647 frt, melyből a külön-tartalékok javadalmazásainak levonása után közgyűlési határozat folytán 8%-os osztalék fizettetik ki.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi Lószef.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 5111. — 1886.

Hirdetmény.

Egy július hó 30-án itten elpusztult ebnek — mely más ebeket is megharapott — a bonczolás alkalmával az ebdűh orvosilag megállapítván, az orvosi bizottsági vélemény alapján ezen város területén az összes kutyákra nézve a zár 40 napi tartamra ezennel elrendeltetik, azon rendelettel, hogy minden, száj-kosár nélkül szabadon járó kutya a gyepmester által lefogattassék és azonnal elpusztíttassék.

Továbbá az 1879. évi XL. törv. cikk 102. §-ára utalva, mindenki egyuttal felhivatik, olyan ebek vagy más háziállatokat illetőleg, melyeken a dűh jelei vagyis csak olyan jelek észrevehetők, melyek a dűh-betegségre következtetnek, ezen hivatalnál haladéktalanul, különbeni büntetés mellett jelentést tenni.

Brassó, 1886. július hó 31-én.

(342) 1—3

A városkapitányság.

59. és 60. szám — 1886.

Hirdetmény.

Az alólírt vagyonkezelő bizottság a Brassó-bélvárosi Szentháromságról cím-

zett görög egyház tulajdonát képező, Almásmezőn (Poiana mărului) a valea lunga nevű helyen lévő örölmalmot és Felső-Szombatfalván lévő urasági épületet (kuriát) kijavíttatni szándékozik.

A javítási költségek az almásmezői örölmalomra nézve 418 frt 93 krban, és a Felsőszombatfalva községben lévő urasági épületet illetőleg 648 frt 21 kr. összegben lettek előirányozva.

Ezen javítások biztosításául az 1886. évi augusztus hó 10-ikén délelőtt 10 órakor Brassóban a görög egyház iroda-helyiségében (Lópiacz, 34. sz. a.) árlejtési tárgyalás fog tartatni és minden versenyző, mielőtt igérettételre bocsáttatnék, köteles 10%-os bántpénzt letenni.

Vállalkozni kívánók, írásbeli lepecsételt ajánlatot is, melyhez a fent előirányzott összegnek 10 százaléka bántpénzzül készpénzben csatolandó, f. évi augusztus hó 10-éig d. e. 10 óráig tehetnek. Ezen az alólírt bizottsághoz czimzendő ajánlatok csakis a szóbeli versenytárgyalás befejezése után fognak a bizottság által felbontatni és tárgyalatni.

A költségvetések és az árverési feltételek Langer Tamás nyugalmazott kir. járásbíró urnál mint gondnoknál Brassóban betekintheők.

Brassó, 1886. július hó 8.

A brassói belvárosi Szentháromságról nevezett görög egyházi vagyonkezelő bizottság üléséből:

Roll Gyula,
bizottsági alelnök.

(338) 2—2

(340) 2—3

Eladó birtok.

A Leményi Jánosné urasszony tulajdonát képező, a Katalin-utczában 62. szám alatt fekvő

házas telek gyönyörű kerttel tehermentesen szabad kézből eladó. — Értekezhetni ügyvéd Harmath Lajos irodájában, nagy-utca 546. sz. a.

Fényképészeti műterem.

Van szerencsém ezennel teljes tisztelettel értesíteni a n. é. helybeli s vidéki közönséget, hogy

fényképészeti műtermemet

Nagy-utca 504. szám alatt, Papp Ferencz ur házában saját nevem alatt megnyitottam. — Műtermem vállalkozik mindennemű a fényképészet körébe vágó munkák gyors, pontos, izlése s művészi kivitelű elkészítésére

a lehető legjutányosabb árak mellett.

Kérem a n. é. közönség szives jóindulatu támogatását.

Mély tisztelettel Knapp M.,
fényképész.

(213) 11—*

„AZIENDA“, osztrák-francia élet- és járadék-biztosító-társaság.

Vagyon.

	frt	kr
1 Követelés a részvényeseken be nem fizetett részvénytőkéért	1.440,000	—
2 Pénztári készlet Bécsben és a kezelősegi pénztárban Triestben	61,912	96
3 A társulat ingatlanai	8.642,244	88
4 Értékpapírok	2.358,609	38
5 Váltak a társaságban	792,323	45
6 Maradék-követelés az „Azienda assicuratrice“ részvényesein	1.111,548	46
7 Követelések a jelzálog-kölcsönzésekbe	122,135	92
8 Különféle adósktól	188,880	98
9 A társulati kötvényekre adott kölcsönök	590,297	59
10 Időszentinti értéke a szerzett életjáradékoknak és a megvett tőkének	23,427	20
11 Letétek	8,760	87
12 Ingóságok	48,077	34
13 „Patria“-vagyon	741,837	74
14 A fiókok s ügynökségek egyenlegei s készpénzkészletei	472,087	80
	11.602,144	52

Vagyon-mérleg.

	frt	kr	Teher.
1 Kihoesátott részvénytőke	2,400,000	—	2,400,000
2 Agio-tartalékok	288,150	56	52,118
3 Külön tartalék az eszközölt leírásokra	52,118	15	48,568
4 Nyeremény-tartalék	383,837	42	3,534,812
5 Díjtartalék és díjtávitel 1886-ra	3,534,812	31	217,896
6 a nyerményenyl járó haláleseti biztosításokra	217,896	38	4,094,355
7 A csoportok alapja	4,094,355	55	125,669
8 Kár-tartalék	125,669	51	564,246
9 Jelzálog-kölcsönök a társulat ingatlain	836,918	70	240,998
10 Különféle hitelezők folyó-számlán	240,998	07	13,500
11 Levonva a tartozókat	13,500	—	6,000
12 A hivatalnokok és ügynökök óvadékai	6,000	—	8,713
13 ebből értékpapírokból	8,713	73	120,592
14 A hivatalnokok nyugdíjalapja	120,592	13	
15 Nyermény az üzletevből			11.602,144

Megvizsgáltatott és a könyvvivel megegyezőnek találtatott.

BÉCS, 1886. május 20-án.

Boisson E. s. k.

Weinmann L. s. k.

Hönigswald s. k.

A könyvvivő:

Lampelmayer K. s. k.

* Ebből január 1-je óta befolyt: 776,188 frt 12 kr.

„AZIENDA“, osztrák-francia elemi- és baleset-biztosító-társaság.

Vagyon.

	frt	kr
1 A részvénytőke be nem követelt 60%-ja	52,538	41
2 Készpénz a központban	123,456	83
3 A fiókknál és a posta-takarékpénztárban	175,955	24
4 Állam és értékpapírok	568,839	64
5 A társulat ingatlanai	216,905	—
6 Letéteményezett óvadékok	2,000	—
7 Váltak a társaságban	895,968	94
8 Rendelkezésre álló folyó-számla követelések a bankoknál és a posta-takarékpénztárnál	148,387	23
9 Követelések biztosító intézeteknél	415,290	71
10 Különleveségek a képviselőségeknél	502,086	92
11 Különféle adósk	45,791	92
12 Ingóság	20,290	78
	4,399,963	38

Vagyon-mérleg.

	frt	kr	Teher.
1 Részvénytőke	2,400,000	—	2,400,000
2 A részvénytőke agio-tartalékja	229,440	—	744,738
3 Díjtartalék visszbiztosítás levonásával és minden teher nélkül	744,738	27	334,877
4 Kártartalék a visszbiztosítók részének levonásával	334,877	62	1,079,670
5 Jelzálog-kölcsön	1,079,670	80	13,442
6 Letéteményezett óvadékok	13,442	—	2,000
7 A biztosító-társulatok követelése	2,000	—	114,267
8 Folyó-számlai hitelezők	273,250	63	8,224
9 A hivatalnokok nyugdíjalapja	8,224	38	20,000
10 Adó-tartalék	20,000	—	39,453
11 Nyermény-tartalékalap	39,453	—	40,000
12 Külön tartalék	40,000	—	179,647
13 Nyermény ez üzletevből	179,647	62	4,399,493

Jegyzet: A következő években esedékessé váló díjkötelezvény-állomány kitesz frt 2.654,566 16 kr.

Megvizsgáltatott és a könyvvivel megegyezőnek találtatott.

Boisson E. s. k.

Weinmann L. s. k.

Hönigswald J. s. k.

Hartwig Nándor s. k.

könyvvivő.

* Ebből máig befolyt 849,140 frt.

A brassói főügynökség: Halmen C.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școala - BCU Cluj Napoca.

Brassó. ALEXI könyvnyomdája.

Vendéglő kiadás.

Alólírt részéről Brassó város legszebb s legjobban látogatott helyén és pedig szemben a nyugdíjintézet új palotájával, a szép park szegén létező 1. számú házában lévő

étkezési és itálárulási helyiségek számára

egy derék vendéglős vagy esetleg bérleő ke-restetik.

Márk Sámuel.

(3:9) 2—2